

„Legyetek mosoly a világban!” – Magdeleine, Jézus kistestvére életpéldája

MEGSZENTELT ÉLET – 2021. október 14., csütörtök | 16:17

Ferenc pápa október 13-án jóváhagyta a dekrétumot, amely elismeri a Charles de Foucauld lelkiségét követő Magdeleine kistestvér hősies erényeit. Magdeleine Hutin alapította 1939-ben a Jézus Kistestvérei Női Szerzetesközösséget, amelynek tagjai a világ periferiáin élik meg a testvériséget a szegényekkel.

Miközben várakozunk Charles de Foucauld szentté avatására, amit a világjárvány miatt a tavaszra kitűzött időpontról elhalasztottak, a sivatag szentjének lelkiségét követő szerzetesi család számára újabb örömhír érkezett: a Szentek Ügyeinek Kongregációja a pápa által jóváhagyott dekrétumok között kihirdette: Magdeleine Hutin is a tiszteletreméltók közé kerül, ami az első állomás a boldoggá avatás felé vezető úton.

Magdeleine 1898-ban született Párizsban. Nagy szerepe volt abban, hogy a 20. század második felében a szerzetesi élet és annak spiritualitása komoly változáson ment keresztül. Már kicsi kora óta arra vágyott, hogy életét teljesen Istennek szentelje. Apja példájára alakult ki benne az arab népek iránti szeretetet is. 1921-ben szinte áramütésként érte, hogy felfedezte Charles de Foucauld lelkiségét, amikor

elolvasta René Bazin híres könyvét az életéről (*A szahara szíve – Charles de Foucauld*; magyarul: Szent István Társulat, Budapest, 1931). Ő is olyan életre vágyott, amelynek középpontjában Jézus áll, és amelyet a muszlimokkal együtt élhet meg; hogy a Názáreti Jézushoz hasonlóan az életével tanúsítsa: Isten minden embert szeret.

Azonban sokízületi gyulladástól szenvedett, ami legyőzhetetlen akadállyá tűnt a terve előtt; egészen addig, amíg meglepetésére egy orvos azt nem mondta neki, hogy az egyetlen kezelési lehetőség, ha elmegy egy olyan országba, ahol soha nem esik az eső. 1936-ban Anne Cadoret társaságában elindult hát Algériába. 1939-ben érkezett Touggourtba, a Szahara szívébe, ahol a tuaregek között létrehozta a Jézus Kistestvérei női testvériségét.

”

Azt láttam, hogy lehetséges baráti szeretet a faji, kulturális, társadalmi állapotbeli különbségek ellenére.

„Megható jósággal és finomsággal viseltettek az irányomban” – írta azokban az években.

Touggourtban (ahol ma már a Pápai Külmissziós Intézet, a PIME misszionáriusai is jelen vannak) élt az egyik első társnője, Mariam is, aki így írt ezekről az évekről: „Akkoriban két sátrunk volt, az egyikben laktunk, a másikban imádkoztunk. Olyan életet éltünk, amelyben nem voltak ajtók, nem voltak falak. Mindent meg akartunk osztani másokkal; a nehézségeket is – az életünk árán is. Nem azért jöttünk, hogy létrehozzunk valami művet, hanem azért, hogy megosszuk az életünket, hogy elvigyük Isten szeretetét a hívők közé, akkor is, ha más hitet vallanak.

”

A találkozás egyháza vagyunk. Minden innen indul ki, az élettapasztalatnak erről a helyéről, forrásától.”

Magdeleine kistestvér azonban fokról fokra megértette, hogy ez a Lélektől eredő hivatás nem csupán a Szahara és annak nomád népei felé irányul. A testvériség ezért 1946-ban nyitott az egész világ felé. Egy különleges vágy élt bennük: olyan helyeken szerettek volna jelen lenni, ahol gyűlölet van a nemzetek között. A női kistestvérek ilyen módon olyan határokon kezdtek áthatolni, amit korábban lehetetlennek tartottak. 1956-tól kezdve például Magdeleine kistestvérnek sikerült többször is a legnagyobb titokban elutaznia Kelet-Európába, a vasfüggönyön túlra: egy Hullócsillag nevű

kisteherautón utazott, vágyott arra, hogy vigasztalja az üldözött keresztényeket, és a barátság hálóját szője meg azokkal, akikkel találkozott, hívőkkel és nem hívőkkel egyaránt. Az orosz területeken csatlakozott az ortodox keresztények imádságához, és nagyon jó barátságot kötött ennek az egyháznak számos tagjával.

Ugyanezekben az években jutott el Kabulba is, ahol a Jézus Kistestvérei szerzetesnővérek hatvan éven át, 2017-ig jelen voltak, kórházakban szolgáltak. Itt is „afgán nők voltak az afgánok között”. Amikor pedig az 1948-as határral még kettéosztott Jeruzsálemben felajánlották neki a Via Dolorosa negyedik állomásán a Szent Veronika-templomot és a hozzá tartozó házat, nagyon boldog volt. Ám miután létrejött ez a közösség Jeruzsálem arab részén, úgy érezte, a zsidó oldalon is kell egy alapítványt egyet, azok között, akik akkor a barikádok túloldalán éltek. Ő maga volt az, aki néhány rendtársnőjével együtt átment a Mandelbaum-kapun, amely az egyetlen átkelő volt a Szent Várost kettéválasztó határvonalon egészen 1967-ig. És az a közösség, amelyet a modern Izrael szívében hozott létre, később különlegesen fontos szerepet játszott a Szent Jakab vikariátusnak, ennek a héber eredetű, Jeruzsálemben újjászületett kicsinyke egyháznak az életében.

A világ összes perifériája közel állt Magdeleine kistestvér szívéhez:

”

Soha nem vagyok olyan közel Istenhez, mint az utcán”

– mondta. Rómában ez a fajta élettapasztalat úgy valósult meg, hogy a kistestvérek megosztották életüket a nyomornegyedek lakóival. Jelen voltak a vidámpark mutatványosai között, Ostiában a Parcolido vidámparkban még mindig ott vannak lakókocsijukkal, kicsiny standjukkal. „Legyetek mosoly a világban – mondta Magdeleine –, ez a legfontosabb kívánságom: ha csak ennyi vagytok, egy kis napsugár, amely bejut egy sötét, fagyos szobába, hogy fényt és meleget vigyen oda, az már elég.”

1973-ban VI. Pál pápa meglátogatta a római kistestvéreket, hogy kifejezésre juttassa az Egyház közelségét ehhez a karizmához.

A Jézus Kistestvérei női testvériségének központi háza Rómában található, a Tre Fontane apátságban. Itt halt meg Magdeleine, 1989. november 6-án, 91 éves korában.

”

Mielőtt szerzetesnővér lennél, légy ember és keresztény, hogy e szó minden erejét és szépségét hordozzad magadban”

- írta társnőinek, akik ma is erre törekszenek: a testvériség magjait vetik el a világ legelfelejtettebb zugaiban.

Fordította: Thullner Zsuzsanna

Forrás és fotó: [Mondo e Missione](#)

Magyar Kurír